

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
26 noiembrie 2017**

**PROCES VERBAL
de soluționare și motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal - judecători
08 decembrie 2017**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal - judecători, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal - judecători.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel au formulat contestații 42 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 11 întrebări:

24 G1 (38 G2, 24 G3, 24 G4), contestata de 2 candidați ().

27 G1 (25 G2, 32 G3, 28 G4), contestata de un candidat.

30 G1 (24 G2, 22 G3, 29 G4), contestata de 5 candidați.

33 G1 (29 G2, 23 G3, 37 G4), contestata de 20 candidați.

34 G1 (28 G2, 31 G3, 25 G4), contestata de 10 candidați.

35 G1 (40 G2, 21 G3, 38 G4), contestata de un candidat.

36 G1 (22 G2, 39 G3, 31 G4), contestata de un candidat.

37 G1 (35 G2, 36 G3, 35 G4), contestata de 2 candidați.

38 G1 (26 G2, 27 G3, 40 G4), contestata de 4 candidați.

39 G1 (23 G2, 34 G3, 33 G4), contestata de 3 candidați.

40 G1 (36 G2, 37 G3, 34 G4), contestata de 2 candidați.

La Proba Practica au fost formulate 22 contestații cu privire la 6 întrebări:

12 G1 (18 G2, 14 G3, 14 G4), contestata de 2 candidați.

13 G1 (17 G2, 13 G3, 18 G4), contestata de 4 candidați.

14 G1 (12 G2, 12 G3, 11 G4), contestata de un candidat.

15 G1 (11 G2, 11 G3, 12 G4), contestata de 6 candidați.

17 G1 (16 G2, 16 G3, 17 G4), contestata de 2 candidați.

18 G1 (15 G2, 17 G3, 15 G4), contestata de 7 candidați.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 44 candidați, astfel:

La Proba Teoretica au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

21 G1 (33 G2, 39 G3, 24 G4), contestata de 3 candidați.

23 G1 (40 G2, 36 G3, 22 G4), contestata de 10 candidați.

25 G1 (29 G2, 31 G3, 35 G4), contestata de 3 candidați.

31 G1 (35 G2, 34 G3, 40 G4), contestata de un candidat.

33 G1 (25 G2, 22 G3, 33 G4), contestata de 30 candidați.

35 G1 (23 G2, 40 G3, 38 G4), contestata de 2 candidați.

37 G1 (27 G2, 24 G3, 27 G4), contestata de 3 candidați.

38 G1 (34 G2, 25 G3, 29 G4), contestata de 5 candidați.

La Proba Practica au fost formulate 21 contestații cu privire la 5 întrebări:

11 G1 (15 G2, 14 G3, 15 G4), contestata de 6 candidați.

12 G1 (18 G2, 17 G3, 18 G4), contestata de 9 candidați.

15 G1 (16 G2, 15 G3, 17 G4), contestata de 3 candidați.

16 G1 (11 G2, 13 G3, 11 G4), contestata de un candidat.

17 G1 (13 G2, 11 G3, 12 G4), contestata de 3 candidați.

Comisia de contestații, în unanimitate, a apreciat că sunt întemeiate contestațiile formulate cu privire la întrebarea G1 34 (G2 28, G3 31, G4 25) - proba teoretică, Curte de Apel, în sensul că întrebarea trebuie anulată.

În ceea ce privește contestațiile formulate la întrebarea 34 G1 (28 G2, 31 G3, 25 G4), contestată de 10 candidați, obiectul acestora a fost analizat de către subcomisia de mediere, constituită la data de 04.12.2017, astfel încât motivarea admiterii acestora se regăsește în procesul verbal întocmit în urma procedurii de mediere.

Comisia de contestații, în unanimitate, a apreciat că sunt întemeiate contestațiile formulate cu privire la întrebarea G1 11 (G2 15, G3 14 și G4 15) - probă practică, Tribunal, în sensul că trebuie acordat punctaj corespunzător atât pentru varianta A, cât și pentru varianta C.

Întrucât **nu** a existat acordul subcomisiei de elaborare a subiectelor cu privire la aceste soluții în conformitate cu art. 14 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor baremele de evaluare și notare definitive au fost stabilite de către comisia de mediere, motivarea regăsindu-se în procesul verbal întocmit în urma procedurii de mediere.

Comisia de contestații, în unanimitate, a apreciat că sunt întemeiate contestațiile formulate cu privire la întrebarea G1 33 (G2 25, G3 22 și G4 33)- proba teoretică - Tribunal și acordarea punctajului corespunzător atât pentru varianta B, cât și pentru varianta C, **având acordul scris** al membrilor comisiei de elaborare a subiectelor.

Astfel, s-a apreciat că trebuie acordat punctajul corespunzător atât pentru varianta de răspuns C, cât și pentru varianta de răspuns B, ambele fiind corecte, întrucât - în conformitate cu dispozițiile art. 19 Cod procedură penală - acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspunderea civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul

produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Acțiunea civilă se exercită de persoana vătămată sau succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului și, după caz, a părții responsabile civilmente, norma procedurală nefăcând nicio distincție cu privire la inculpatul major aflat în continuarea studiilor și care poate fi tras la răspundere penală.

Comisia de contestații, în unanimitate, a apreciat că sunt neîntemeiate toate celelalte contestații, care se resping cu următoarea motivare:

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel - Proba Teoretică:

Întrebarea 24 G1 (38 G2, 24 G3, 24 G4), contestata de 2 candidați.

În esență, candidații au susținut că este corectă varianta de răspuns de la litera A, întrucât nu există niciun impediment legal în a se dispune arestarea preventivă a inculpatului și în cazul pronunțării unei soluții de renunțare la aplicarea pedepsei.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă în raport de dispozițiile art. 241 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, în conformitate cu care în cazurile în care instanța de judecată pronunță o hotărâre de renunțare la aplicarea pedepsei măsurile preventive încetează de drept.

Întrebarea 27 G1 (25 G2, 32 G3, 28 G4), contestată de un candidat.

Comisia de contestații constată că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, având în vedere dispozițiile art. 353 alin. 2 C.p.p. referitoare la modalitățile în care inculpatul ia termen în cunoștință. Astfel, chiar dacă inculpatul nu a primit personal citația, iar plicul conținând citația a fost înmănat cu nerespectarea dispozițiilor art. 261 alin. 1 teza a II-a C.p.p. (respectiv unui minor sub 14 ani), inculpatul nu va mai fi citat, luând termen în cunoștință prin prezența la termenul de judecată a apărătorului ales, conform art. 353 alin. 2 C.p.p.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, din enunț rezultând că inculpatului nu i-a fost înmănată citația personal, ci unei persoane care locuiește cu acesta, iar la termenul de judecată se prezintă doar apărătorul din oficiu al inculpatului care, deși a luat legătura cu inculpatul, nu poate lua termen în cunoștință, astfel cum rezultă în mod neechivoc din dispozițiile art. 353 alin. 2 C.p.p. care se referă doar la apărătorul ales.

Totodată, varianta de la litera C nu poate fi corectă, inculpatul aflat în stare de arest preventiv neputând lua termen în cunoștință, față de prevederile exprese ale art. 353 alin 2 teza finală C.p.p.

Întrebarea 30 G1 (24 G2, 22 G3, 29 G4), contestată de 5 candidați.

Candidații au susținut că și varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât persoana vătămată minoră la data săvârșirii faptei a devenit majoră după sesizarea instanței, context în care era obligatorie asistența juridică, art. 93 alin. 4 Cod procedură penală. Totodată, unul dintre candidați a susținut că în tematica de concurs nu a fost inclus și Codul penal din 1969, sens în care nu putea indica varianta de răspuns corectă ca fiind cea de la litera A.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, având în vedere dispozițiile art. 94 alin. 4 Cod procedură penală, care prevăd că asistența juridică este obligatorie atunci când persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă. Or, în ipoteza din enunțul variantei de răspuns de la litera B considerată ca fiind corectă de către candidați, persoana vătămată era minoră la data săvârșirii faptei, devenind majoră după sesizarea instanței, situație în care asistența juridică nu mai era obligatorie potrivit art. 93 alin. 4 Cod procedură penală.

Argumentul invocat de către un candidat în sensul că modalitatea formulării enunțului de la litera A, considerat corect în barem, excede bibliografiei publicate la disciplina Drept procesual penal, nu poate fi primit întrucât în conținutul bibliografiei la disciplina Drept penal este inclus și Codul penal de la 1969, iar pedeapsa prevăzută de lege (în raport de care se stabilește caracterul obligatoriu al asistenței juridice conform art. 90 lit. c C.p.p.) este conținută de o normă de drept substanțial.

Întrebarea 33 G1 (29 G2, 23 G3, 37 G4), contestată de 20 candidați.

În esență, candidații au arătat că răspunsul de la litera C nu este corect, fiind invocată Decizia nr. 1332/14.04.2014 a ÎCCJ – Secția Penală, respectiv Decizia nr. 657/5 mai 2016 ICCJ – Secția Penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. 1 lit. c din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare (care sunt concordante cu cele ale art. 8 alin. 1 lit. c din Decizia cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre), mandatul european de arestare trebuie să cuprindă și informații privind existența unei hotărâri judecătorești definitive, *a unui mandat de arestare preventivă* sau a oricărei alte hotărâri judecătorești executorii având același efect, care se încadrează în dispozițiile art. 88 și art. 96 din lege (respectiv art. 2 din Decizia cadru).

Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a pronunțat pe 1 iunie 2016, hotărârea *în cauza C-241/15, Bob-Dogi*, cerere de decizie preliminară formulată de

Curtea de Apel Cluj pentru interpretarea articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Prin hotărârea menționată Curtea a statuat că articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că:

Atunci când un mandat european de arestare, care se întemeiază pe existența unui „mandat de arestare” în sensul acestei dispoziții, nu cuprinde indicarea existenței unui mandat de arestare național, autoritatea judiciară de executare *nu trebuie să îi dea curs* dacă, având în vedere informațiile furnizate în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, precum și toate celelalte informații de care dispune, *această autoritate constată că mandatul european de arestare nu este valid întrucât a fost emis fără să fi fost emis în mod efectiv un mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare.*

După pronunțarea acestei decizii a CJUE jurisprudența instanței supreme a fost constantă în a considera că mandatul european de arestare emis în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării trebuie să aibă la bază un mandat național de arestare. Așadar, nu prezintă relevanță invocarea unor decizii de speță ale Înaltei Curți de Casație și Justiție anterioare datei de 01.06.2016.

Totodată, unii dintre candidați au susținut că este corectă și varianta de răspuns de la litera B, întrucât pentru admiterea unei cereri de executare a unui mandat european de arestare este suficientă verificarea formală a condițiilor de emiteră a mandatului european de arestare. Susținerile nu pot fi primite, în raport de dispozițiile art. 96 și art. 98 din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, care impun autorității de executare a mandatului european de arestare obligația verificării și a unor condiții de fond în ceea ce privește mandatul european de arestare.

Întrebarea 35 G1 (40 G2, 21 G3, 38 G4), contestată de un candidat.

Candidatul a susținut că varianta de răspuns corectă ar fi cea de la litera A, iar nu cea de la litera C, întrucât s-ar ignora nelegalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale.

Comisia de contestații apreciază că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, având în vedere faptul că în cazul constatării tardivității plângerii prelabile soluția ce trebuie pronunțată în cauză este cea de încetare a procesului penal (deci, o soluție ce vizează fondul cauzei), ceea ce excede obiectului procedurii de cameră preliminară, astfel cum rezultă și din dispozițiile art. 346 Cod procedură penală referitoare la soluțiile ce pot fi pronunțate de judecătorul de cameră preliminară.

Întrebarea 36 G1 (22 G2, 39 G3, 31 G4), contestată de un candidat.

S-a susținut că este corectă varianta de răspuns de la litera A în raport de decizia nr. 9/2015 a ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, ținând cont și de faptul că din enunțul întrebării nu rezultă că acordul de mediere ar fi fost încheiat doar cu privire la latura civilă.

Varianta de răspuns de la litera A, însă, nu poate fi corectă în raport de considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 397/2016, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006, în interpretarea dată prin decizia nr. 9/17.04.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței. Potrivit art. 474¹ Cod procedură penală, efectele deciziei nr. 9/2015 încetează, între altele, în cazul constatării neconstituționalității dispoziție legale care a generat problema de drept dezlegată.

Întrebarea 37 G1 (35 G2, 36 G3, 35 G4), contestată de 2 candidați.

S-a susținut că este corectă și varianta de la litera B în raport de dispozițiile care reglementează procedura în cauzele cu minori, nepublicitatea ședinței de judecată atrăgând nulitatea absolută.

Comisia constată, însă, că varianta de răspuns de la litera B nu este corectă în raport de cazul de contestație în anulare reglementat la art. 426 alin. 1 lit. g Cod procedură penală, care prevede că se poate formula contestație în anulare doar atunci când ședința de judecată în apel *nu a fost publică*, or din enunț rezultă că ședința de judecată în apel a fost publică.

Referitor la suținerea unuia dintre candidați în sensul că niciuna dintre variantele de răspuns nu sunt corecte, Comisia apreciază că este corectă varianta de răspuns de la litera C indicată în barem, întrucât în cazul inculpaților arestați judecata poate avea loc în lipsa acestora doar în condițiile în care inculpatul aflat în stare de deținere a solicitat *personal*, oral sau în scris (conform art. 353 alin. 6 C.p.p., respectiv art. 364 alin. 4 C.p.p.) să nu participe la ședința de judecată. Prin urmare nu corespunde exigențelor impuse de dispozițiile legale anterior menționate formularea de către apărătorul inculpatului arestat/deținut a cererii de judecare a cauzei în lipsă.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, având în vedere că declarația de abținere formulată a fost respinsă, iar încheierea prin care se soluționează declarația de abținere este definitivă, neputând fi cenzurată în calca extraordinară de atac a contestației în anulare.

Întrebarea 38 G1 (26 G2, 27 G3, 40 G4), contestată de 4 candidați.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, având în vedere că dispozițiile art. 600 Cod procedură penală – invocate de către unii candidați – se referă la contestația privind dispozițiile civile ale hotărârii, care nu sunt aplicabile situației vizate de enunțul întrebării, ce se referă expres la măsura de siguranță a confiscării, aceasta reprezentând o dispoziție vizând latura penală a cauzei.

Răspunsul de la litera A este corect, contrar susținerilor formulate de unii dintre candidați, întrucât din enunțul întrebării rezultă că inculpatul este nemulțumit *doar* de măsura confiscării dispuse de instanță, ceea ce nu se regăsește printre situațiile în care inculpatul poate formula cerere de recurs în casație în raport de dispozițiile art. 436 alin. 1 lit. b Cod procedură penală (ce se referă la latura penală a cauzei, respectiv la soluția de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal).

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât dispozițiile art. 250¹ C.p.p. - care prevăd termenul de contestație de 48 de ore - vizează situația în care măsura asigurătorie este luată de instanța de apel prin *încheiere*, ori enunțul întrebării face referire expresă la *decizia* pronunțată de instanța de apel.

Întrebarea 39 G1 (23 G2, 34 G3, 33 G4), contestată de 3 candidați.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, astfel cum a susținut unul dintre candidați, întrucât în cazul judecării în calea de atac a apelului (inclusiv în situația fixării unui termen intermediar pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive a controlului judiciar) se aplică regulile de la judecata în fond, respectiv publicitatea ședinței de judecată, inclusiv cu privire la verificarea legalității și temeiniciei măsurilor preventive neprivative de libertate.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă în raport de dispozițiile art. 424 alin. 2 Cod procedură penală, potrivit căroră instanța de apel după pronunțarea deciziei prin care a dispus desființarea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare, este obligată să se pronunțe asupra măsurilor preventive, făcând aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor art. 399 alin. 10 C.p.p.

Întrebarea 40 G1 (36 G2, 37 G3, 34 G4), contestată de 2 candidați.

Este corectă varianta de răspuns de la litera A, întrucât prin raportare la enunț nu este incidentă ipoteza prevăzută la art. 413 Cod procedură penală (invocat de unul dintre candidați), avocatul poporului - instituție la care s-a depus cererea de apel de către inculpatul arestat - nefiind printre instituțiile enumerate de norma procedurală menționată.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă în raport de dispozițiile art. 412 Cod procedură penală care reglementează condițiile în care se poate declara calea de atac a apelului.

Totodată, varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, față de dispozițiile art. 407 alin. 1 Cod procedură penală, potrivit căroră după pronunțare o copie a minutei hotărârii *se comunică* procurorului, părților persoanei vătămate și în cazul în care inculpatul este arestat administrației locului de deținere în vederea exercitării căii de atac. Prin urmare declarația de apel nu poate fi făcută înainte de *pronunțarea* sentinței.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel - Proba Practică:

Întrebarea 12 G1 (18 G2, 14 G3, 14 G4), contestată de 2 candidați.

S-a susținut de către candidați faptul că varianta de răspuns corectă este cea de la litera B, invocând jurisprudența ICCJ - decizia nr. 63/A/19.02.2016.

Comisia constată că decizia invocată vizează soluționarea unui apel declarat împotriva unei hotărâri de respingere a cererii de revizuire, nefiind deci incidentă în raport de enunțul speței, care face referire la declararea unui apel împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară prin care s-a soluționat o plângere împotriva soluției de clasare, o astfel de încheiere fiind *definitivă* conform art. 341 alin. 8 C.p.p. Pe cale de consecință, varianta de răspuns corectă este cea de la litera C.

Întrebarea 13 G1 (17 G2, 13 G3, 18 G4), contestată de 4 candidați.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, astfel cum au susținut candidații, întrucât - conform art. 434 alin. 2 lit. e C.p.p.- nu pot fi atacate cu recurs în casație soluțiile pronunțate cu privire la infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prelabilă a persoanei vătămate, iar potrivit art. 439 alin. 4 C.p.p., în cazul în care cererea de recurs în casație este formulată împotriva unei hotărâri prevăzute de art. 434 alin. 2 C.p.p. se restituie părții, pe cale administrativă.

Întrebarea 14 G1 (12 G2, 12 G3, 11 G4), contestată de un candidat.

Candidatul a susținut că răspunsul corect este cel de la litera A, invocând art. 412 C.p.p., potrivit căruia un apel nemotivat în scris și nesusținut de către apelant sau apărătorul acestuia trebuie examinat sub toate aspectele de fapt și de drept de instanța de apel, apreciind că acea completare a apelului parchetului cu privire la inculpatul B a fost realizată cu respectarea prevederilor legale.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, în raport de dispozițiile art. 419 Cod procedură penală, care reglementează efectul extensiv al apelului și prevăd că instanța de apel examinează cauza prin extindere și cu privire la părțile care nu au declarat apel sau la care acesta nu se referă, putând hotărî și în

privința lor, *fără să poată crea acestor părți o situație mai grea*. Din enunțul speței rezultă, însă, că parchetul a declarat apel *în defavoarea* inculpaților A și C, astfel încât nu puteau fi extinse efectele acestui apel și cu privire la inculpatul B.

Întrebarea 15 G1 (11 G2, 11 G3, 12 G4), contestată de 6 candidați.

S-a susținut de către candidați că nu este corectă varianta de la litera C, întrucât alegerea variantei de răspuns indicate ca fiind corectă în barem implica adăugarea unei condiții suplimentare la momentul soluționării cererii de transfer a persoanei condamnate, neprevăzute de art. 135 din Legea nr. 302/2004,.

Susținerea nu este fondată, deoarece în conformitate cu dispozițiile art. 154 alin. 6 lit. b din Legea nr. 302/2004 (care sunt aplicabile atunci când cooperarea intervine între state membre ale Uniunii Europene, cum era și cazul în enunțul întrebării), instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare, adaptează, prin sentință, pedeapsa aplicată de instanța statului emitent, potrivit alin. (8) și (9). Totodată, potrivit alineatului 7 al aceluiași articol, în vederea pronunțării uneia din soluțiile prevăzute la alin. (6), instanța poate consulta, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, autoritatea competentă a statului emitent.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta nu este corectă, întrucât conform art. 155 alin. 1 lit. d din Legea nr. 302/2004, consimțământul persoanei condamnate nu este necesar atunci când persoana condamnată este cetățean român și trăiește pe teritoriul României sau, deși nu trăiește pe teritoriul României, va fi expulzată în România. Din enunț rezultă expres că persoana condamnată a făcut obiectul unei decizii de expulzare și, fiind cetățean român, nu putea fi expulzat decât în statul al cărui cetățean este.

Întrebarea 17 G1 (16 G2, 16 G3, 17 G4), contestată de 2 candidați.

S-a susținut că este corectă varianta de răspuns de la litera C, invocându-se dispozițiile art. 48 C.p.p., având în vedere că infracțiunile comise nu aveau legătură cu calitatea de avocat.

Comisia de contestații constată că nu este corectă varianta de răspuns de la litera C, în raport de dispozițiile art. 38 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, potrivit cărora curtea de apel judecă în primă instanță, printre altele și infracțiunile săvârșite de avocați. Față de enunțul speței, nu sunt incidente dispozițiile art. 48 Cod procedură penală, întrucât inculpatul nu a comis fapta în legătură cu atribuțiile de serviciu.

Întrebarea 18 G1 (15 G2, 17 G3, 15 G4), contestată de 7 candidați.

S-a susținut, în esență, că enunțul întrebării este incomplet, neoferind suficiente date pentru alegerea variantei corecte de răspuns, respectiv că ar fi fost corecte și celelalte variante de răspuns, impunându-se anularea întrebării, inclusiv pe motiv că ar fi fost posibilă și o altă soluție decât cele indicate în grilă, respectiv respingerea contestației ca tardivă.

S-a mai arătat că varianta de răspuns de la litera C ar fi corectă, respectiv varianta de la litera B nu ar fi corectă, întrucât după trimiterea în judecată măsura preventivă se verifică de judecătorul de cameră preliminară, situație similară judecării contestației împotriva măsurii asigurătorii formulată în cursul urmăririi penale, dar soluționată după emiterea rechizitoriului. S-a argumentat că indicarea ca fiind corectă a variantei de răspuns de la litera B ar echivala cu încălcarea competenței funcționale a judecătorului de cameră preliminară.

Comisia constată, însă, că enunțul întrebării oferă suficiente date pentru alegerea variantei corecte de răspuns. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât în speță contestația vizează o încheiere prin care s-a dispus o măsură preventivă de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv încheierea din data de 08 martie 2017. Actul de sesizare a fost întocmit la 10 martie 2017, nerezultând că în aceeași zi a fost sesizată efectiv instanța.

Pe de altă parte, contestația fiind formulată împotriva încheierii pronunțate de un judecător de drepturi și libertăți, aceasta trebuie soluționată de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța superioară, cu respectarea principiului separării funcțiilor judiciare, consacrat de dispozițiile art. 3 C.p.p.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, competența de soluționare a contestației revenind tot judecătorului de drepturi și libertăți.

Pentru concursul de promovare la Tribunal - Proba Teoretică:

Întrebarea 21 G1 (33 G2, 39 G3, 24 G4), contestată de 3 candidați.

Candidații au susținut că singura variantă corectă de răspuns este cea de la litera C, iar nu cea de la litera A indicată în barem, întrucât în raport de legislația specială în domeniul construcțiilor organul de control are obligația de a întocmi procesul verbal de sesizare doar atunci când ia cunoștință de comiterea unei infracțiuni care constituie încălcare a dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează potrivit legii. În speță, organul de control a luat cunoștință de comiterea unei infracțiuni de fals în înscrisuri oficiale și, prin urmare, nu avea această obligație legală, ci doar aceea a formulării unui denunț.

De asemenea, s-a invocat și faptul că alegerea variantei indicate ca fiind corectă în barem presupunea cunoașterea legislației speciale care nu era inclusă în programă, respectiv art. 291 C.p.p. nu reglementează o modalitate distinctă de sesizare, în opinia candidaților sesizarea trebuind a fi realizată întotdeauna prin denunț.

Comisia a apreciat că varianta de răspuns de la litera A este corectă în raport de dispozițiile art. 61 alin. 1 lit.a Cod procedură penală care prevăd că, atunci când există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni sunt obligate să întocmească un proces verbal despre împrejurările constatate și organelor inspecțiilor de stat pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează potrivit legii.

Răspunsul de la litera C nu este corect, față de dispozițiile art. 291 Cod procedură penală. Denunțul, ca mod de sesizare al organului de urmărire penală, este - în principiu - facultativ, în sensul că poate fi făcut de orice persoană în mod voluntar, denunțarea fiind un drept, nu o obligație juridică. Situațiile în care denunțul este obligatoriu se referă la infracțiunile prevăzute în art. 266, 267 și 410 Cod penal, în aceste cazuri nedeunțarea infracțiunilor putând atrage răspunderea penală a celui care avea obligația să o facă.

Or, în enunțul întrebării se arată că inspectorul din cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri oficiale, *în exercitarea atribuțiilor de serviciu*, situație în care era obligat să sesizeze organul de urmărire penală în modalitatea prevăzută de art. 291 Cod procedură penală, neîndeplinirea acestei obligații putând constitui infracțiunea de omisiunea sesizării prevăzută de art. 267 Cod penal. Sesizarea obligatorie se apropie de denunțul obligatoriu cu distincția că sesizarea devine obligatorie pentru o persoană prin prisma calității pe care o are și în legătură cu activitatea de serviciu pe care o desfășoară.

Întrebarea 23 G1 (40 G2, 36 G3, 22 G4), contestata de 10 candidați.

În esență, s-a susținut că nu este corectă varianta de răspuns de la lit. A, întrucât textul art. 260 alin. 3 Cod procedură penală se referă la afișarea citației și nu a înștiințării, cum se reține în enunțul răspunsului considerat corect. Unul dintre candidați a invocat și dispozițiile art. 30 Cod procedură penală, în sensul că organul cercetare penală este organ judiciar, însă la sediul acestuia nu se poate realiza afișarea citației față de dispoz. art. 260 alin. 3 Cod procedură penală.

Unii candidați au susținut că și varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât procedura de citare este legal îndeplinită în cazul în care la dosar se depune

procesul verbal în care se menționează că imobilul la care s-a făcut citarea este abandonat de mulți ani, raportat la dispozițiile art. 261 alin. 1 Cod procedură penală.

Comisia apreciază că varianta de la răspuns de la litera A este cea corectă. Procedura de citare în străinătate ce nu s-a putut îndeplini este suplinită - conform art. 260 alin. 3 Cod procedură penală - prin afișarea citației la sediul parchetului sau instanței, după caz. Citarea unei persoane într-un stat străin se poate realiza și prin intermediul autorităților competente ale aceluși stat, dacă adresa celui citat este necunoscută sau inexactă, dacă citația nu a putut fi trimisă prin poștă sau dacă citarea prin poștă a fost inefficientă sau necorespunzătoare.

Regula instituită de dispozițiile art. 260-261 Cod procedură penală este aceea că, în lipsa înmânării citației, se afișează o înștiințare (act procedural diferit de citație). Având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 257 alin. 8 Cod procedură penală citarea se face în plic închis, interpretarea textului art. 260 alin. 3 Cod procedură penală nu poate fi făcută decât în sensul că în situația în care citația sau alt act procedural nu a putut fi înmânat, se afișează o înștiințare prin care persoana este invitată să se prezinte la sediul organului judiciar pentru a intra în posesia actului. O altă interpretare a dispozițiilor legale anterior menționate ar conduce la concluzia că prin afișarea citației agentul procedural ar trebui să violeze corespondența persoanei în cauză, deoarece potrivit art. 257 alin. 8 Cod procedură penală, citarea se face în plic închis.

În ceea ce privește dispozițiile art. 30 Cod procedură penală, acestea se referă la organele judicire în sens larg, însă din enunțul variantei de răspuns de la litera A rezultă că s-a avut în vedere sediul parchetului, astfel cum prevăd dispozițiile art. 260 alin. 3 Cod procedură penală, fiind vorba de o persoană ce are calitatea de suspect.

Răspunsul de la litera B nu este corect, astfel cum au susținut unii dintre candidați, procedura de citare neputând fi considerată ca legal îndeplinită în cazul în care la dosar se depune procesul verbal în care se menționează că imobilul la care s-a făcut citarea este abandonat/nelocuit de mai mulți ani. O atare situație se constată de agentul procedural, care o consemnează într-un proces verbal pe care îl înaintează organului judiciar care a dispus citarea, iar acesta, fiind astfel încunoștiințat, are posibilitatea fie de a adopta măsuri pentru a identifica persoana la o nouă adresă, fie pentru a realiza procedura de citare într-o altă modalitate, la locul de muncă (dacă este cunoscut) sau prin afișarea înștiințării la sediul organului judiciar (art. 259 alin. 5 Cod procedură penală).

Răspunsul de la litera C nu este corect, având în vedere dispozițiile art. 353 alin. 2 Cod procedură penală, care stabilesc că inculpatul nu se mai citează pentru termenele ulterioare doar în cazul în care a fost prezent personal, prin reprezentant sau prin apărător ales la un termen, precum și atunci când personal sau *prin apărător*

ales ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței i s-a înmănat în mod legal citația pentru un termen de judecată. Din enunțul varinatei de răspuns rezultă în mod neechivoc faptul că dovada de primire a citației a fost semnată de soțul inculpatei, astfel că primirea citației nu s-a făcut de niciuna dintre persoanele menționate de textul de lege.

Întrebarea 25 G1 (29 G2, 31 G3, 35 G4), contestată de 3 candidați.

Candidații au invocat faptul că varianta de răspuns de la litera A este corectă, în raport de dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, care determină întotdeauna aplicarea sancțiunii nulității în cazul încălcării dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți atunci când asistența este obligatorie. De asemenea, au fost invocate dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, care reglementează soluția de admitere a apelului și de trimitere a cauzei spre rejudecare atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută.

S-a mai susținut de către unii dintre candidați că varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât deși asistența juridică a persoanei vătămate minore nu este obligatorie, acesteia i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, fiind lipsită de posibilitatea de a se constitui parte civilă în cauză în prezența unui apărător, invocând în acest sens art. 6 CEDO și practică judiciară a Curții de Apel București. Față de argumentele aduse au apreciat implicit că răspunsul corect ar fi cel de la litera A.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât potrivit dispozițiilor art. 93 alin. 4 Cod procedură penală asistența juridică este obligatorie când persoana vătămată sau partea civilă este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă. În ipoteza enunțului persoană vătămată *a fost minoră*, dar *nu s-a constituit parte civilă* în cauză, astfel că nu se găsește în ipoteza prevăzută la art. 93 alin. 4 Cod procedură penală.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 421 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, desființarea soluției primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare se dispune doar atunci când judecarea cauzei pe fond a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care deși legal citată a fost în imposibilitatea de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate precum și în ipoteza în care instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută. Față de dispozițiile art. 421 Cod procedură penală, răspunsul corect este cel de la litera C.

Întrebarea 31 G1 (35 G2, 34 G3, 40 G4), contestată de un candidat.

S-a susținut că varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât organele poliției judiciare nu pot pătrunde în alte spații decât cu încuviințarea judecătorului de drepturi și libertăți, invocând dispozițiile art. 265 alin. 3 C.p.p. și ale art. 266 alin. 2 Cod procedură penală, care stabilesc condițiile în care se poate realiza pătrunderea în spații ale altor persoane.

Comisia a apreciat că nu este întemeiată contestația formulată, varianta de răspuns de la litera C fiind corectă, față de dispozițiile art. 265 alin. 4 și art. 266 alin. 2 Cod procedură penală, existând o ipoteză în care mandatul de aducere emis în cursul urmăririi penale (de către judecătorul de drepturi și libertăți) conferă organelor de cercetare penală ale poliției judiciare dreptul de a pătrunde în spații ale altor persoane, situație derogatorie de la regula instituită prin art. 265 alin. 3 Cod procedură penală.

Întrebarea 35 G1 (23 G2, 40 G3, 38 G4), contestată de 2 candidați.

S-a susținut faptul că varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât martorul surdo-mut poate fi audiat, având în vedere că poate relata și prin alte forme de comunicare (respectiv, indicarea inculpatului), fiind invocate și dispozițiile art. 105 alin. 4 Cod procedură penală.

Comisia constată că varianta de răspuns indicată în barem este cea corectă, tocmai în raport de dispozițiile art. 105 alin. 4 cod procedură penală, care vizează ipoteza în care martorul surdo-mut *poate comunica* prin limbajul special, situație ce nu se răgăsește în enunțul variantei de răspuns de la litera C (persoană surdo-mută care *nu* cunoaște limbajul special și este analfabetă).

Întrebarea 37 G1 (27 G2, 24 G3, 27 G4), contestată de 3 candidați.

Candidații au susținut că sunt corecte atât varianta de răspuns de la litera B, cât și cea de la litera A, în raport de dispozițiile art. 146 indice 1 alin. 5 Cod procedură penală, întrucât datele privind tranzacțiile financiare sunt probe.

S-a mai arătat că enunțul variantei de răspuns de la litera B este incomplet, așa încât trebuie apreciat ca fiind corect și răspunsul de la litera A, susținându-se și faptul că procurorul - în cazuri urgente - poate emite mandat de supraveghere tehnică (conform art. 146/1 alin. 5 C.p.p.), iar din enunțul de la lit. B ar rezulta că poate emite un astfel de mandat doar judecătorul.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, în raport de dispozițiile art. 146/1 alin. 5 Cod procedură penală, din interpretarea cărora rezultă că în vederea obținerii de către procuror a datelor privind tranzacțiile financiare efectuate sau care urmează a fi efectuate nu este suficientă condiția referitoare la urgență, ci trebuie îndeplinite cumulativ toate condițiile prevăzute de art. 141 și art. 139 Cod procedură penală. Ca atare, având în vedere că în enunțul de litera A este prevăzută doar cerința urgenței, varianta de răspuns corectă este cea indicată în barem.

Întrebarea 38 G1 (34 G2, 25 G3, 29 G4), contestată de 5 candidați.

S-a susținut, în esență, că varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât se poate formula contestație și după emiterea rechizitoriului, având în vedere că momentul emiterii actului de sesizare și cel al sesizării instanței pot fi diferite, așa încât măsura sechestrului poate fi contestată la judecătorul de drepturi și libertăți, însă va fi soluționată de judecătorul de cameră preliminară conform art. 250 alin. 1 Cod procedură penală, *a soluționa* și *a contesta* fiind noțiuni diferite.

S-a mai arătat că varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 404 alin. 4 lit. c C.p.p. și art. 397 C.p.p., care instituie obligația instanței de a se pronunța și asupra măsurilor asigurătorii.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera B este corectă, în raport de dispozițiile art. 250 alin. 5/1 Cod procedură penală, astfel cum a fost introdus prin OUG nr. 18/2016, care prevăd că în cazul în care până la soluționarea contestației formulate conform alineatului 1 al art. 250 Cod procedură penală a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația *se înaintează* - spre competență soluționare - judecătorului de cameră preliminară.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, având în vedere că potrivit art. 429 alin. 3-5 Cod procedură penală măsurile asigurătorii se pot lua și pentru garantarea executării pedepsei amenzii, confiscării speciale și a confiscării extinse, respectiv pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, nu doar în vederea reapării pagubei produse prin infracțiune. Ca atare, chiar în ipoteza în care se respinge acțiunea civilă, sechestrul asigurător se poate menține pentru garantarea executării pedepsei amenzii, confiscării speciale și a confiscării extinse, respectiv pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare.

Pentru concursul de promovare la Tribunal - Proba Practică:

Întrebarea 11 G1 (15 G2, 14 G3, 15 G4), contestată de 6 candidați.

Referitor la contestațiile prin care s-a invocat că și varianta de răspuns de la litera C este corectă, motivarea se regăsește în procesul verbal de mediere.

Referitor la contestațiile prin care s-a invocat că și varianta de la litera B ar fi corectă, nepublicitatea ședinței de judecată fiind motiv de nulitate absolută ce poate fi invocat inclusiv în etapa dezbaterilor, Comisia constată că acestea sunt nefondate, față de prevederile art. 510 alin. 1 Cod procedură penală, potrivit cărora în cazul în care în aceeași cauză sunt mai mulți inculpați dintre care unii minori și alții majori și nu este posibilă disjungerea, judecata are loc potrivit dispozițiilor art. 507 alin. 1 Cod procedură penală și după procedura obișnuită.

Consecința judecării cauzelor atât cu privire la inculpații majori, cât și cu privire la inculpații minori atunci când nu se dispune disjungerea este aceea că judecata va avea loc în ședință publică, situație care se regăsește în speță, inculpatul B fiind major. Dispozițiile speciale aplicabile în privința minorilor sunt cele referitoare la asistența juridică obligatorie, efectuarea referatului de evaluare, citarea persoanelor prev. la art. 508 alin. 1 Cod procedură penală și dispozițiile privind ascultarea minorului, nu și cele referitoare la publicitatea ședinței de judecată.

Întrebarea 12 G1 (18 G2, 17 G3, 18 G4), contestată de 9 candidați.

S-a susținut că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă în raport de Decizia nr. 5/2017 pronunțată de ÎCCJ în soluționarea unui recurs în interesul legii prin care s-a stabilit că nu se poate reveni asupra consimțământului dat la acordul de recunoaștere a vinovăției și, pe cale de consecință, nu se putea dispune în speță și admiterea apelului inculpatului.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât motivul pentru care instanța de control judiciar a apreciat că se impune desființarea sentinței, respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției și trimiterea cauzei la parchet în vederea continuării urmăririi penale nu a fost reprezentat de retragerea consimțământului de către inculpat, ci a fost determinată de incidența prevederilor art. 485 alin. 1 lit. b C.p.p. raportat la 482 lit. e Cod procedură penală. Astfel, nu erau îndeplinite cerințele prevăzute de art. 482 alin. 1 lit. e Cod procedură penală în sensul că încadrarea juridică a faptei era trafic de minori prev. de art 211 alin. 2 lit. a Cod penal, ale cărei limite de pedeapsă sunt între 5-12 și ani și interzicerea unor drepturi, așa încât acordul de recunoaștere a vinovăției nu era legal încheiat. Prin

urmare, în ipoteza speței nu este incidentă Decizia nr. 5/2017 pronunțată de ÎCCJ în soluționarea unui recurs în interesul legii.

Întrebarea 15 G1 (16 G2, 15 G3, 17 G4), contestată de 3 candidați.

S-a invocat faptul că ar fi corectă și varianta de răspuns de la litera A, față de dispozițiile art. 72 alin. 1 lit.a teza a II-a Cod penal și art. 598 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, arătându-se că textele de lege invocate nu se referă la hotărâri definitive. În subsidiar, s-a arătat că problema de drept ce trebuia analizată în speță este una controversată.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, deoarece prevederile art. 598 alin. 1 lit. d Cod procedură penală - prin raportare la dispozițiile art. 72 alin. 1 lit.a teza a II-a Cod penal - vizează *hotărârile definitive*, acestea fiind cele împotriva cărora se poate formula contestație la executare având ca temei juridic textele de lege menționate. Din enunțul speței rezultă că în celalaltă cauză nu se pronunțase o hotărâre definitivă, așa încât răspunsul de la litera A nu poate fi considerat corect.

Întrebarea 16 G1 (11 G2, 13 G3, 11 G4), contestată de un candidat.

S-a arătat că varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece potrivit art. 305 C.p.p., astfel cum a fost modificat prin oUG 18/2016, a fost înlăturată condiția negativă privind existența vreunui dintre impedimentele prev. de art. 16 Cod procedură penală.

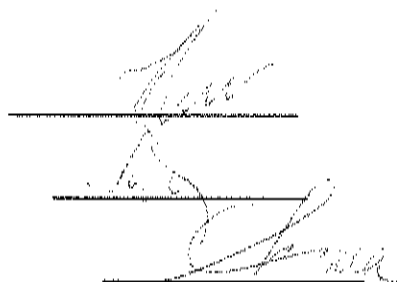
Comisia constată că, deși dispozițiile art. 305 alin. 1 Cod procedură penală nu mai prevăd condiția inexistenței cazurilor de la art. 16 Cod procedură penală, aceasta subzistă, rezultând expres din conținutul din conținutul alineatului 3 al aceluiași articol. Așadar, contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem.

Întrebarea 17 G1 (13 G2, 11 G3, 12 G4), contestată de 3 candidați.

Candidații au arătat că varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât erau incidente dispozițiile art. 259 alin. 5 Cod procedură penală, din datele speței rezultând că inculpatul era plecat din țară. Unul dintre candidați a arătat că procedura de citare nu era legal îndeplinită, așa încât nu putea fi soluționată calea de atac a contestației.

Comisia apreciază că varianta de răspuns indictă în barem este cea corectă, în speță fiind incidente dispozițiile art. 259 alin. 5 Cod procedură penală, potrivit cărora instanța procedează la afișarea înștiințării la sediul instanței, iar înștiințarea cuprinde și menținea de la lit. f, respectiv termenul stabilit de organul judiciar care a emis citație și în care destinatarul să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citația. Din datele speței rezultă că se cunoștea doar faptul că inculpatul ar fi în străinătate, nu și adresa exactă, iar afișarea înștiințării s-a realizat în aceeași zi în care s-a soluționat propunerea de luare a măsurii arestării preventive. Pe cale de consecință, propunerea de luare a măsurii arestării preventive s-a soluționat în condițiile în care procedura de citare nu era legal îndeplinită, așa încât erau incidente prevederile art. 425/1 alin. 7 pct. 2 lit. b Cod procedură penală care reglementează soluția de admitere a căii de atac a contestății, de desființare a încheierii și de trimitere a cauzei spre rejudecare atunci când procedura de citare nu a fost legal îndeplinită.

Comisia de contestații,

The image shows three handwritten signatures, each written over a horizontal line. The signatures are in cursive and appear to be in black ink. The first signature is at the top, the second is in the middle, and the third is at the bottom.